

retten, hvorimod det principale Forslag gaaer ud paa, at, naar Afløsning forlanges af saa stort et Antal Livsfæstere, at deres Jorder være over $\frac{1}{3}$ af det Alger- og Engs-Hartforn, der paahviler hele det Areal, som i et saadant Tilfælde kan være Gjenstand for Jagtrettens Afløsning, saa skal Jagtretten paa dette Areal afløses i sin Heelhed. Men der er ingen Grund til, at i den her omhandlede Henseende en Trediedeel af Fæsterne skal kunne binde de Overige. Alle Fæsterne paa et District af den angivne Bessaffenhed kunne dog ikke tilsammen betragtes som udgjørende en Totalitet. Det er derhos en Vilkaarlighed, at Minoriteten skulde kunne forpligte Majoriteten, uagtet de to Trediedele maaffee efter deres Jorders Beliggenhed ikke bryde sig om Jagtretten, og Intet ville betale for at erholde den, og dog skulle de være forpligtede til at indløse Jagten, fordi en Minoritet af andre Fæstere paa Godsset attraaer for deres eget Vedkommende at erholde denne Ret. Paa den anden Side kan det ogsaa let træffe, at de Fæstere, som efter Localiteterne kunne have Interesse i at komme i Besiddelse af Jagten, ere under den i Forslaget nævnte Dvotadeel af samtlige Fæstere paa Godsset, og at Majoriteten, der ei deler den samme Interesse, ikke vil slutte sig til dem. Man vil maaffee sige, at det dog er det Selvsamme, som er hjemlet ved Loven om Gaardmandshoveriets Afløsning; men Forholdet var der aldeles forskjelligt.

Hvad Hovieriet angaaer, blev en tilsvarende Regel gjort gjældende med Hensyn til det saakaldte samlede Hovierie, der, efter sin Natur, er og maa betragtes som en samlet Heelhed, Noget, der her slet ikke finder Sted. Heller ikke vil let de Enkeltes Interesse i Hovieriets Afløsning være i den Grad indbyrdes forskjellig, som ved Jagtretten ofte kan være Tilfældet. Og endelig var det jo ogsaa fra alle Sider erkjendt, at der af politiske og statsoeconomiske Grunde var en paatrængende Nødvendighed for at fremstjynde Afløsningen af Hovieriet, medens en saadan Betragtning her ingenlunde paa lige Maade kan gjøres gjældende, hvor meget man end iøvrigt maatte ønske Jagtrettens Afløsning. In subsidium er der vel foreslaaet, at ialtsald en Trediedeel skulde forandres til Halv-

bliver stort bedre, da Alt, hvad der lader sig anføre imod det principale Forslag, i det Væsentlige ligesuldt beholder sin fulde Gyldighed. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det Bestemteste erklære mig imod begge disse Ændringsforslag. Det fra flere Sider paaberaabte allerhøieste Rescript af 1ste Decbr. f. A. skjønnes ikke her at kunne tillægges nogen Indflydelse; jeg troer ikke, at det staaer i nogen Forbindelse med det omhandlede Spørgsmaal. Det Samme gjælder uden Tvivl ogsaa om den slesvigiske Lov, hvorpaa man har lagt saa særdeles megen Vægt. Det er virkelig, jeg tør sige det med Bestemthed, en Misforstaaelse, naar man troer at kunne argumentere derfra, og den ærede Forslagsstiller, der først havde Ordet, røbede ved sine Uttringer, at han ikke var tilstrækkelig bekjendt med de slesvigiske Fæsteforhold. Jeg kan ikke her indlade mig paa at give en Fremstilling deraf, men skal kun bemærke, at det er aldeles vist, at de slesvigiske Fæstere væsentlige ere hvad vi her kalde Arvesfæstere; dette Forhold har i Slesvig oprindelig udviklet sig paa en historisk Grund Tid efter anden, men Arveligheden for de slesvigiske Fæstere har blandt Andet fundet Anerkjendelse ved en Forordning af 14de April 1766. Forøvrigt have endel af de slesvigiske Fæstere endog Afhændelsesret, hvilket navnlig gjælder om de kongelige Fæstere; men, selv dette tilfidsat, ere de slesvigiske Fæstere Stilling saa forskjellig fra vore Livsfæstere, at man skuffer sig, naar man troer at kunne drage Slutning fra hine til disse. — Forøvrigt skal jeg endnu kun tillade mig at føie den Bemærkning til, at jeg virkelig interesserer mig for, at denne Lov skal kunne komme ud, fordi jeg veed, at det er et almindeligt Ænske, at Afløsning af Jagtretten maatte kunne finde Sted, og jeg har den Overbeviisning, at, hvis det maatte lykkes, at bringe Loven istand overensstemmende med de af det ærede Udvalg stillede Forslag, saa vilde det være en meget liberal Jagtlov (Ret!), jo, en meget liberal. Man skal, naar man vil have gode Love frem, vel vogte sig for, at gaae for vidt i sin Æver; der bør ogsaa her iagttages Maadehold, og ved at ville altfor Meget, forspilder man let det Gode, der kunde opnaaes. Jeg er aldeles enig i hvad den ærede Ordss-